

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: R.K., ..., proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného **ze dne 20.07.2016**
č.j. DSH/5437/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 7.4.2016 č.j. MMP/082074/16, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod šestý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o provozu na pozemních komunikacích***“), pro porušení § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona a dále z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, pro porušení § 4 písm. b) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 3.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že správní orgány nevzaly v potaz optické podmínky přechodu pro chodce ani reálné možnosti řidiče. Opírají se pouze o falešné dojmy z policejní kamery otočené navíc k protisměru. Žalobkyně uváděla, že z internetového portálu www.mapy.cz si lze ověřit rozhledové poměry a vzdálenosti od místa, kde je prvně viditelný přechod pro chodce z pozice řidiče jedoucího od Studentské ulice. Přechod se nachází za horizontem kopce v levotočivé zatáčce a je prvně rozeznatelný z cca 25 m měřeno vzdušnou čarou od přechodu. Přechod není nijak značen než vodorovným šrafováním na silnici. Dle měření žalobkyně z internetového portálu je délka na dojetí k přechodu od tohoto místa obloukem cca 29 m. Z toho vyplývá jednoduchým výpočtem, že doba na dojetí od místa možnosti prvního zpozorování přechodu je při povolené rychlosti 50 km/h 2,08 s. Vzhledem k reakční prodlevě řidiče, tj. průměrně 1s, toto znamená, že už v tomto místě by již musel řidič zároveň registrovat úmysl chodců vstoupit do vozovky, aby při suché vozovce stačil plynule před přechodem zabrzdít. Dle žalobkyně je uváděná minimální brzdná dráha vozidla na suché silnici 28 m, na mokré vozovce, jako byla předmětného dne, dokonce 33 m. Už z toho jednoduchého výpočtu vyplývá, že žalobkyně ani včas před přechodem zabrzdít nemohla. Ve zmiňované vzdálenosti 25 m od přechodu řidič, který se věnuje jízdě v levotočivé zatáčce, nemá chodce na levém chodníku v dostatečně ostrém zorném poli vidění. To znamená, že není v tu chvíli schopen zaregistrovat takové detaily, jako je úmysl chodců vstoupit do vozovky, ti jsou k němu v této chvíli dokonce otočení zády. Toto se pravděpodobně stane až za středem křižovatky s ulicí Sokolovskou, tedy za slepým bodem ve vzdálenosti cca 18 m od přechodu. Reálně řidič zaregistruje chodce, až když se s autem otočí do přímého směru k přechodu, tedy ve vzdálenosti 15-17 m od něj. S průměrnou reakční dobou na podnět 1 s ujede dalších 14 m a má možnost začít brzdit až ve vzdálenosti 1-3 m před přechodem. Z toho plyne, že zabrzdít před přechodem a dát přednost chodcům není ani fyzikálně možné. To také odpovídá popisu žalobkyně, která cca 1 m před přechodem měla nohu na brzděném pedálu, avšak bylo jí jasné, že nezabrdí. Koutkem levého oka stačila postřehnout, že matka drží dítě za ruku a jsou dostatečně daleko od jízdního pruhu žalobkyně, takže střet nehrozí, proto nechala auto setrvačností volně projet. Má za to, že vyhodnotila situaci správně. Pro posouzení úmyslu chodců vstoupit do vozovky je nutné, aby řidič chodce viděl v přímém zorném poli, a to v dostatečném časovém předstihu, aby stihl na chodce reagovat a plynule zastavit. Žalobkyně uvedla, že se nikdy nesetkala při jednání o dopravní problematice s argumentací, že pravidla silničního provozu platí odvisle na vzdálenosti od místa bydliště řidiče. Žalobkyně uvedla, že má na starosti denně více věcí, než stav jednotlivých přechodů v okolí svého bydliště. Také po zhlédnutí videa se jí potvrdilo, že dítě nemuselo kvůli ní ustupovat dozadu, jak si správní orgán přibarvil. Chodci se nacházeli v protilehlém pruhu, těsně za obrubou chodníku. Matka jednala pouze instinktivně, když přitáhla dítě za ruku k sobě. Přestože se žalobkyně plně věnovala jízdě a jela nižší než povolenou rychlostí, chodce v onen moment neviděla. Je to proto, že zákony optiky, fyziky a snímání člověka toto v daném místě neumožňují. Norma ČSN 736110 počítá s průměrnou reakční dobou řidiče a zorným polem řidiče i s brzdou dráhou vozidla. Pro rychlost 50 km/h platí vzdálenost 100 m, ze které má být přechod rozlišitelný, a 50 m pro viditelnost chodců, aby řidič stačil zaznamenat, co dotyčný na chodníku dělá, a 35 m na rozhodnutí brzdit. Na tomto místě jsou předepsané vzdálenosti zkráceny na čtvrtinu. Dále je ve hře poloha chodců v době, kdy je může řidič zaznamenat. Kdyby bývali v oněch kritických 2 s, které měla žalobkyně na dojezd k přechodu od místa první možnosti zaregistrovat přechod, chodci již na

vozovce nebo na pravém chodníku, tedy v přímém zorném poli žalobkyně, pravděpodobně by je zaznamenala dřív. Oni se však teprve k přechodu blížili anebo se chystali vstoupit na přechod z levého chodníku. Podle předpisů řidič prudce a nepředloženě brzdit s ohledem na neznámou situaci za ním nesmí. V inkriminovaném místě se dále nachází sloup veřejného osvětlení, který v kombinaci s šíří okenního sloupku auta tvoří další překážku v plynulém výhledu řidiče. Žalobkyně připomněla, že kontaktovala místní samosprávu, dopravní oddělení ÚMO 1, kde jí bylo sděleno, že o tomto přechodu již na základě podnětů od občanů jednala místní bezpečnostní komise. Výsledkem jednání bylo osazení svislé dopravní značky označující přechod pro chodce v červenci tohoto roku, protože přechod do té doby nebyl nijak označen. Žalobkyně měla za to, že v dané situaci nemohla jednat jinak. Žalobkyně uvedla, že je důležité hlavní část pohledu udržovat ve správném směru. Na přímých úsecích tzn. dívat se přímo a při jízdě v zatáčkách vždy po směru zatáčky a na pravý okraj vozovky. Žalobkyně poukázala na ustanovení č. 10.1.3.5 normy ČSN 736110, podle níž, kde není zajištěna vzdálenost pro rozlišitelnost přechodu a rozhledové poměry podle článku 10.1.4 a tabulky 17, nesmí se zřizovat přechody pro chodce a místa pro přecházení. Podle ustanovení 10.1.4.1 této normy se přechody pro chodce situují tak, aby byla zajištěna včasná rozlišitelnost přechodu a chodce pro řidiče a dostatečný pohledový vztah mezi chodcem a řidičem. Kde rozhledovou vzdálenost omezují parkující vozidla a jiné překážky, je třeba rozhled zajistit například zřízením vysazených chodníkových ploch, které mají být chráněny před odstavováním motorových vozidel sloupky nebo zelení, aby nebyl omezen výhled na chodce. Nejmenší vzdálenosti pro rozlišitelnost přechodu a rozhledové poměry na přechodech a na místech pro přecházení určuje tabulka 17. Žalobkyně v žalobě uváděla údaje z této tabulky, kde se uvádí při rychlosti 50 km/h rozlišitelnost přechodu 100 m, rozhledová vzdálenost na čekací plochy přechodu pro řidiče 50 m a rozhled pro zastavení 35 m.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že provedeným dokazováním zejména kamerovým záznamem a pořízenou fotodokumentací je prokázáno, že na místě se nachází přechod pro chodce a žalobkyně ohrozila chodce přecházející po přechodu, když jejich úmysl byl zcela zjevný, neboť v době, když žalobkyně do křižovatky vjížděla, se nacházeli již chodci na přechodu před stojícím policejním vozidlem, které jim dávalo přednost. Tvzení žalobkyně, že nemohla na chodce včas reagovat, nemůže mít vliv na otázku subjektivní stránky přestupku. Pokud by žalobkyně nevěděla a nemohla vědět, že se blíží k přechodu pro chodce, nebylo by dáno zavinění. Podle žalovaného žalobkyně prokazatelně věděla, že přechod se v daných místech nachází, a proto jsou její úvahy o tom, že nemohla mít čas na přechod zareagovat, neboť není z dálky viditelný, irelevantní. I kdyby tomu tak bylo, žalobkyně o přechodu věděla, přičemž nepochybně musela vidět i osoby po přechodu přecházející, neboť ty vstoupily na přechod ještě před tím, než žalobkyně vjela do křižovatky, přičemž s ohledem na jejich výšku musely být vidět i z pohledu žalobkyně, stejně jako policejní vozidlo v protisměru stojící před přechodem. Žalovaný poukázal na výpověď žalobkyně ve správním řízení, podle níž jezdí v daném místě denně a tamější vozovka je jí známa, stejně jako okolnost, že se zde nachází přechod pro chodce. Uvedla však, že na to nemyslela. Podle žalovaného z této výpovědi vyplývá, že v předmětný den žalobkyně spěchala pro dceru do školy a rozmyšlela se, zda před přechodem náhle zastavit či nikoliv, nakonec se rozhodla, že střet nehrozí, proto nezastavila. Je tedy zřejmé, že žalobkyně zastavit mohla, neboť o přechodu věděla a musela vidět i osoby na přechodu. Přesto se o zastavení ani nepokusila, ani nezpomalila. Úvahy žalobkyně, že v daném místě je přechod pro chodce a že

mohla o tomto vědět, až když nebylo možno s vozidlem zastavit, jsou dle žalovaného bezpředmětné. V daném případě žalobkyně věděla, že se na místě přechod nachází, a musela vidět, že po přechodu budou přecházet či již přecházejí osoby. Subjektivní stránka přestupku tedy byla naplněna nejméně ve formě nedbalosti vědomé, neboť žalobkyně musela vědět, že svým způsobem jízdy může chodce nejen omezit, ale i ohrozit, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala, že tak neučiní. Výpočty žalobkyně vycházející z jízdy 50 km/h nejsou případné, neboť vyjížděla ze stoupání do levotočivé zatáčky, kde je křižovatka, z čehož plynou snížené rozhledové podmínky a vyšší rizikovost místa. To vše za situace, kdy věděla, že za křižovatkou je přechod pro chodce. Těmito okolnostem měla žalobkyně přizpůsobit svoji jízdu a před křižovatkou a přechodem zpomalit tak, aby si mohla plnit své povinnosti řidiče a aby dokázala zastavit i před místem, do něhož rozhled neměla.

V replice žalobkyně namítala, že na inkriminovaném přechodu je vytvořena latentní kolizní situace z důvodů uvedených v žalobě. Podle žalobkyně byly zanedbány povinnosti správce komunikace. V dané věci zde stojí v protikladu fyzikální, optické, přírodní zákony versus právní výklad stvořený člověkem, shrnutý v § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. do jedné věty, která požaduje od řidiče povinnost všechny okolnosti vždy a všude předvídat a za vše zodpovídat. Žalobkyně uvedla, že toto reálně není vždy možné. Přírodní zákony jsou na rozdíl od lidských neměnné. Žalobkyně jako projektant musí dodržovat především fyzikální a biometrické zákonitosti. Podle ní je naprosto nepochopitelné posouzení správních orgánů, že se žalobkyně v daném místě má chovat jako běžný uživatel nějak nadstandardně, kdežto po jiném řidiči to není vyžadováno. Žalobkyně neměla dosud tušení, že je zde situace nestandardní, což se jí za předchozích 14 let nestalo. Žalobkyně uvedla, že odmítá nést kolektivní vinu za všechny řidiče, kteří zde měli problém jako ona, jen měli to štěstí, že se nepotkali s policejním autem. Žalobkyně uvedla, že tudy jela možná tisíckrát, ale podobná situace se jí dosud nepříhodovala. Chodce a policejní auto viděla až v jedné jediné sekundě před vlastním přechodem a uvědomuje si je spíš jen jako šedé fleky. Chodec je přirozeně jediný, kdo je schopen optimálně vyhodnotit situaci, zda do vozovky vstoupit či nikoliv. Řidič jedoucí do kopce je vůči němu výhledem notně znevýhodněn. Již z tohoto pohledu by přechodu náležel spíš statut místa pro přecházení. K věci přispěli i policisté, kteří zastavením svého vozidla vyzvali chodce ke vstupu do vozovky. Žalobkyně poukázala na § 54 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož chodec nesmí vstoupit do vozovky ani na přechod bezprostředně před vozidlem. Podle žalobkyně není zásadní chyba na ní, nýbrž na straně správce komunikace, který má dostatečné prostředky předvídat kolizní situace. Jak chodci s kočárkem, tak i přítomní policisté byli místa znalí, a přesto se nechovali dostatečně obezřetně s ohledem na rozhledové poměry v křižovatce. Podle žalobkyně vzhledem k citovanému ustanovení § 54 zákona č. 361/2000 Sb. neměli chodci do vozovky ani vstoupit. Podle žalobkyně jen na ulici v Sokolovské jsou dva takové další přechody, byť na nich žalobkyně nikdy neviděla chodce. Žalobkyně měla za to, že není nebezpečná ona, ale inkriminovaný přechod pro chodce. Umístění přechodu pro chodce v oblouku silnice za horizontem do kopce a navíc bez jakéhokoliv značení informovanosti je zcela zásadní nedbalost.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 12.1.2016, podle kterého žalobkyně v tento den řídila osobní motorové vozidlo RZ ... v 15:16 hod. na křižovatce ulic Sokolovská a Komenského v Plzni, přičemž ohrozila chodce při přecházení na přechodu

vozidlem, s tímto nesouhlasila a uvedla, že neohrozila nikoho. Z úředního záznamu pořízeného tentýž den vyplývá, že hlídka Policie České republiky (dále jen „PČR“), Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, projížděla ulicí Komenského ve směru k ulici Sokolovská, když si v křižovatce povšimla čtyř chodců, kteří chtěli přejít přes přechod. Jednalo se o muže, ženu s menším dítětem, zhruba okolo pěti let a kočárek s dítětem. Hlídka před nimi zastavila, chodci vstoupili na přechod a došli do poloviny přechodu. V tom okamžiku z protisměru přijelo vozidlo Škoda Roomster, které přejelo přes přechod v těsné blízkosti malého dítěte, které držela za ruku žena, která musela své dítě odtáhnout, aby nedošlo ke srážce. Hlídka otočila služební vozidlo a následně zastavila vozidlo Škoda Roomster za pomoci zvukového a výstražného signálu, kdy nejprve nebylo na tyto výzvy reagováno a vozidlo zastavilo teprve u 31. základní školy. Dále je součástí spisu fotodokumentace, podle níž je zřetelně silnice mokrá, je zachycena zatáčka a za ní přechod pro chodce, který vede přímo k mateřské škole, a rovněž záznam na CD z kamery služebního policejního vozidla.

V odporu proti příkazu správního orgánu žalobkyně uváděla, že se za dané situace jednalo celkem o dvousekundový zážitek, že ji v poslední chvíli překvapili ve vedlejší jízdní pruhu žena s kočárkem a s dítětem za ruku. Že v jediné sekundě vyhodnotila, že střet podle ní s chodci nehrozí, protože jsou od ní dostatečně daleko a dítě je pod kontrolou, proto se rozhodla násilně nebrzdit a projet. Podle žalobkyně nesplňuje přechod pro chodce dostatečné stavebnětechnické parametry ČSN 736110 z hlediska viditelnosti z pozice řidiče osobního vozidla jedoucího do stoupání v jejím směru od Studentské ulice. Přechod a chodce, kteří se chystají vstoupit do vozovky z protilehlého chodníku, není možno dle žalobkyně řidičem zaregistrovat natolik včas, aby mohl plynule zastavit před přechodem při rychlosti okolo povoleného maxima cca 50 km/h. Žalobkyně předložila fotografii předmětného místa zachycující situaci ve stoupání do levotočivé zatáčky a před křižovatkou.

Při jednání dne 23.3.2016 žalobkyně uváděla, že v předmětnou dobu jela rychlostí kolem 40-50 km/h. Těsně před přechodem pro chodce zaregistrovala matku s dítětem a s kočárkem. Viděla, že matka drží dítě za ruku, proto se v tento okamžik rozhodovala, zda má zastavit nebo pokračovat v jízdě. Jelikož situaci vyhodnotila tak, že matka drží dítě za ruku a kolize nehrozí, pokračovala v jízdě. Poté viděla, že se na policejním vozidle rozsvítil nápis „Stop“ a světelné výstražné zařízení. Jelikož pospíchala ke škole, rozhodla se, že zastaví až před školou. Přechod pro chodce zaregistrovala těsně před křižovatkou ulic Komenského a Sokolovská. Uvedla, že je jí známa vozovka pozemní komunikace Komenského ulice bezprostředně za křižovatkou se Sokolovskou ulicí ve směru k ulici Elišky Krásnohorské v Plzni, neboť tudy jezdí denně. Je jí rovněž známo, že v tomto místě je přechod pro chodce. Uvedla však, že na to nemyslela. Těsně před přechodem zaregistrovala osoby, které byly těsně za okrajem chodníku ve vozovce. Odhadla, že byla od nich 1-1,5 m. Situaci vyhodnotila tak, že i kdyby se dítě rozeběhlo, nedošlo by k čelnímu střetu, ale pouze k bočnímu. Matka dítě držela za ruku.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že z fotodokumentace předmětného místa vyplývá, že na vozovce v daném místě se nachází vodorovné dopravní značení V7a „Přechod pro chodce“. Z kamerového záznamu vyplynulo, že ve skupině chodců je muž, který tlačí kočárek, žena a malé dítě. Z jejich polohy na okraji

chodníku bezprostředně před přechodem vyznačeným dopravní vodorovnou značkou V7a je zřejmé, že hodlají přejít vozovku po přechodu. Rovněž je zřejmé, že vozidlo PČR před přechodem zastavuje a umožňuje chodcům přechod vozovky. V tom okamžiku je na záznamu vozidlo světlé barvy jedoucí po pozemní komunikaci Komenského ulice ve směru ke křižovatce se Sokolovskou ulicí v protisměru jízdy policejního vozidla. V čase 15:16:50 hod se toto vozidlo nachází bezprostředně před křižovatkou a v tu dobu vstupují chodci. O 2 vteřiny později se vozidlo značky Škoda nachází v prostoru křižovatky. V tom čase se na přechodu nachází dítě i žena, která ho drží za ruku a která je asi jeden krok zpět proti němu. Kočárek je na prvním bílém pruhu od pravého chodníku ve směru jízdy PČR. Muž je ještě na chodníku. Dítě je otočeno směrem k policejnímu vozidlu, žena vpravo směrem k vozidlu Škoda. O 1 vteřinu později je vidět, jak žena stahuje dítě rukou zpět. Vozidlo Škoda Roomster se nachází před přechodem pro chodce, kdy plynule pokračuje v jízdě přes přechod. Pak bylo spuštěno světelné a zvukové výstražné zařízení za účelem zastavení vozidla žalobkyně a k zastavení došlo v ulici Elišky Krásnohorské u domu č. 7. Správní orgán poukázal na to, že nepřihlížel k elektronickému podání ze dne 29.2.2016, neboť nebylo podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Nicméně žalobkyně byla zastavována prostřednictvím světelného a zvukového výstražného zařízení a nápisu „Stop“. Zákonost či oprávněnost pokynu k zastavení si nemůže účastník silničního provozu na základě vlastního úsudku vyhodnocovat. Oprávnění k zastavování vozidel je zakotveno v § 79 zákona o silničním provozu. Správní orgán poukázal na nález Ústavního soudu z 8.11.2011 sp.zn. Pl. ÚS St. 33/11, podle něhož pojmovým znakem kontroly je obecně možnost jejího namátkového provedení, tj. za situace, kdy kontrolující osoba apriori nedisponuje konkrétním podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Dle tohoto stanoviska není nutný žádný další důvod k úkonu, k němuž je správní orgán ze zákona zmocněn. V rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 6As 276/2014-64 se uvádí, že každý účastník silničního provozu musí v důsledku samotné povahy silničního provozu strpět určitá omezení plynoucí z nutnosti zajistit dodržování pravidel silničního provozu v zájmu vysokého stupně bezpečnosti provozu. Z toho je zřejmé, že policie je oprávněna zastavovat vozidlo i z důvodu provedení běžné silniční kontroly. K vodorovnému dopravnímu značení V7a správní orgán uváděl, že z kamerového záznamu je zřejmé, že přechod je řádně viditelný. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu nebo zjevně hodlá přecházet v tomto místě. V případě potřeby je řidič povinen zastavit vozidlo i před přechodem pro chodce. Z toho podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že postačuje toliko omezení chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce anebo zjevně takto hodlá přecházet, aby k porušení zákona o silničním provozu došlo. Není bezpodmínečně nutné, aby hrozila bezprostřední kolize s chodcem. Žalobkyně potvrdila, že je jí předmětné místo známo, i je jí známa skutečnost, že se zde na vozovce nachází přechod pro chodce. Ke zhoršeným podmínkám v daném období správní orgán konstatoval, že dle § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič přizpůsobit rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace. Smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Proto pokud žalobkyně neměla na základě svých vyjádření za horizont a zatáčku rozhled, měla jet takovou rychlostí, aby byla schopna zastavit ještě před horizontem a za zatáčkou. Pokud by takovou rychlostí skutečně jela, byla by schopna bezpečně zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, o jehož poloze věděla, jelikož tudy dle svého vyjádření denně jezdí. K umístění

přechodu, který je dle žalobkyně v rozporu s normou ČSN 736110, správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 31.3.2010 č.j. 8As 68/2009-83, podle kterého na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, pokud není prokázán opak, tj. až do okamžiku, kdy příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Z kamerového záznamu je zřejmé, že předmětná dopravní značka byla jasně a plně viditelná, nebyla nijak zakryta. Obviněná z ní nemohla nijak vyvodit, že by se mohlo jednat o dopravní značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Jednalo se toliko o její soukromý názor, který ji neopravňuje porušovat právní předpisy. Ze zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by si účastník silničního provozu na pozemních komunikacích mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě toho se mohl rozhodnout, zda se jí bude řídit. Žalobkyně je dle svého vyjádření obeznámena s dopravní situací a dopravním značením v tomto místě, nejednalo se o úsek jí neznámý, kde by přechod nemohla očekávat. Správní orgán poukázal i na rozsudek NSS ze dne 26.8.2009 č.j. 1 As 57/2009-51, podle kterého účastník silničního provozu je povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné a neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností stanovených v § 2 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy mimo jiné v případě krajní nouzi či nutné obrany, což žalobkyně netvrdila, ani to ze spisu nevyplývá. Dále z kamerového záznamu vyplývá, že v daném místě se nepohybovala jiná vozidla, tudíž žalobkyně neměla nijak zakrytý výhled na předmětné místo. I kdyby tomu tak bylo, nezbavilo by ji to odpovědnosti za její jednání. Přechod pro chodce je viditelný nejméně z místa počátku vyústění chodníku na vozovku Komenského ulice před křižovatkou ulic Komenského a Sokolovská. Z tohoto místa je rovněž zřetelně vidět vozidlo před přechodem v opačném směru jízdy, než jela žalobkyně. Je z tohoto místa možné i registrovat osoby nacházející se na chodníku před přechodem, případně v levé části přechodu ve směru jízdy obviněné. V době, kdy se nacházela před křižovatkou, tedy odkud byl již přechod viditelný, vstupovali chodci do vozovky. Z toho vyplývá, že žalobkyně mohla a měla vidět chodce již v okamžiku, kdy se nacházela před křižovatkou ulic. Z polohy chodců na okraji chodníku již v tuto dobu bylo naprosto zřejmé, že hodlají vozovku přejít. Žalobkyně na ně mohla v tuto dobu reagovat. K jejímu tvrzení, že nemohlo dojít k čelnímu, ale pouze bočnímu střetu, správní orgán uváděl, že tato argumentace nemůže obstát s ohledem na § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce přecházejícího po přechodu. Protože podle tohoto ustanovení postačuje omezení chodce. Svým vyjádřením ovšem žalobkyně připustila možnost bočního střetu, tedy i přímo možné ohrožení. Vzhledem k tomu, že chodci vstoupili na přechod zleva, nelze hovořit o jejich náhlém vstupu. Dle správního orgánu nebylo nutné provádět místní šetření ani rekonstrukci, neboť ze spisu nevyplynuly žádné pochybnosti o místě či o jednání žalobkyně. Správní orgán znovu připomněl, že je na záznamu vidět, že žena stahuje dítě za ruku zpět, a jak je zřejmé z polohy dítěte na přechodu a ze vzdálenosti vozidla řízeného žalobkyní, pokud by tak chodkyně neučinila, hrozilo by bezprostřední nebezpečí kolizní situace. Vozidlo Škoda Roomster před přechodem pro chodce bez dalšího plynule pokračovalo v jízdě. Dle správního orgánu žalobkyně ohrozila dítě, které přecházelo po přechodu, tím, že mu vzniklo nebezpečí, neboť muselo náhle ustoupit zpět, a omezila další tři chodce přecházející po tomto přechodu. Podle § 2 písm. l) zákona o silničním provozu znamená nesmět ohrozit povinnost počínat si tak, aby jinému účastníkovi provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Toto ve vztahu k dítěti splněno nebylo. Podle § 2 písm. m) téhož zákona nesmět ohrozit znamená počínat si tak, aby jinému účastníkovi provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo. Což rovněž splněno nebylo,

neboť žalobkyně neumožnila chodcům nerušené a bezpečné přející vozovky. Pokud se jednalo o pokračování v jízdě, přestože byl vydán ze strany policie výstražný signál, shledal v tomto jednání správní orgán úmysl nepřímý, neboť žalobkyně věděla, že je stavěna hlídkou, a byla si vědoma své povinnosti zastavit, ale jelikož pospíchala, rozhodla se zastavit až v místě, kde ukončila svoji jízdu. Ohledně druhého přestupku byla zhodnocena míra zavinění jako nedbalost vědomá s tím, že lze mít za odůvodněný závěr, že žalobkyně jako držitelka řidičského oprávnění si byla vědoma povinnosti umožnit přejít vozovky chodcům po přechodu, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že při vjíždění na přechod tyto povinnosti řidiče neporuší.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že vycházel z kamerového záznamu policejního vozidla i z fotografií pořízených samotnou žalobkyní. Dospěl k závěru, že vodorovné dopravní značení je dostatečně viditelné a za předpokladu jízdy přiměřenou rychlostí lze povinnosti řidiče dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích dostát. Žalovaný vycházel i z výpovědi žalobkyně, že tímto místem jezdí pravidelně a ví, že zde je přechod. I kdyby tedy bylo pro běžného řidiče včasné zpozorování přechodu ztíženo, ve vztahu k žalobkyni by taková okolnost nebyla relevantní, neboť o existenci přechodu věděla a měla tomu přizpůsobit svoji jízdu. Z fotografií je zřejmé, že i bez znalosti místní křižovatky by žalobkyně při řádném sledování dopravní situace musela vodorovnou dopravní značku V7a spatřit již krátce před vjezdem do křižovatky. Na to měla již v tomto okamžiku reagovat zpomalením, a to ideálně i tehdy, pokud by se zde žádní chodci nenacházeli. Podle § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, a nákladu, předpokládanému stavebně technickému stavu pozemní komunikace a smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Je zřejmé, že žalobkyně vjížděla do křižovatky, která je určitým vyústěním horizontu, neměla do ní vjíždět rychlostí blízkou rychlosti nejvyšší dovolené, ale takovou, která je v souladu s citovaným ustanovením § 18 odst. 1. Existence přechodu na konci křižovatky v hustě zastavených oblastech je obvyklým řešením pozemní komunikace. Argumentace, že žalobkyně při rychlosti, kterou jela, nemohla reagovat na přechod včas, nemůže obstát. Pokud žalobkyně neviděla na vozovku z dostatečné vzdálenosti a věděla, že se zde nachází přechod pro chodce, měla toto promítnout do rychlosti své jízdy, případně i zastavit, jakmile přechod nebo jinou do té doby neviditelnou překážku spatří. Z fotografií je navíc patrné, že ještě dříve než přechod musela žalobkyně vidět samotnou skupinku chodců a protijedoucí policejní vozidlo, které jim dávalo přednost. Jestliže přechod již z větší vzdálenosti není viditelný, pak chodci, kteří se nacházejí nad horizontem, viditelní nepochybně jsou i z větší vzdálenosti. V době, kdy žalobkyně teprve vjížděla do křižovatky, chodci již na přechod vstoupili, nejednalo se tak o nenadálý vstup chodců, který by nebylo možno předvídat. Z videozáznamu je zřejmé, že se žalobkyně ani nepokusila snížit rychlost. Rovněž z videozáznamu je zřejmé, že počasí nebylo natolik špatné, aby žalobkyni znemožňovalo přechod zpozorovat. Vlhká vozovka mohla nejvýš prodloužit brzdnou dráhu k zastavení. Této skutečnosti však měla žalobkyně přizpůsobit rychlost své jízdy dle § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Je rovněž významnou skutečností, že žalobkyně měla místní znalost předmětné křižovatky a byla si vědoma existence přechodu pro chodce. Pro naplnění subjektivní stránky přestupku postačuje nedbalostní zavinění. Buď musí osoba podezřelá z přestupku vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale

bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že jej neporuší, anebo vzhledem ke svým osobním okolnostem, a svým osobním poměrům toto vědět měla a mohla. V daném případě žalobkyně věděla, že se zde nachází přechod pro chodce, a přesto do zatačky v křižovatce vjela tak, že již nebyla schopna včas zareagovat. Tedy věděla, že může nastat situace, kdy vznikne povinnost dát přednost chodcům přecházejícím po přechodu pro chodce, avšak přesto do křižovatky vjela tak, že nemohla této povinnosti dostát. Spoléhala-li, že nemůže nastat situace, kdy by nemohla přímo chodce ohrozit či omezit kvůli své nepřiměřené rychlosti, žalovaný považuje za bezpředmětné zabývat se otázkou, zda řidič jedoucí ve směru jízdy žalobkyně o přechodu mohl vědět, když je nepochybné, že o něm žalobkyně věděla. Řidič ani nemůže spoléhat na to, že stavebně technické provedení té či oné komunikace bude vždy a bezezbytku odpovídat aktuálním technickým normám, neboť ty se vztahují pouze na nově zbudované či rekonstruované stavby. V dané věci se jedná o starší panelákové sídliště s hustou dopravní infrastrukturou cca 35 let starou, a tudíž lze odůvodněně předpokládat, že technické uspořádání komunikace bude odpovídat normám podstatně starším. V kontextu toho by proto nemohlo mít podstatný vliv na posouzení přestupku, ani kdyby inkriminovaný přechod neodpovídal normám.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

V daném případě žalobkyně v žalobě argumentovala především tím, že na základě jejích výpočtů zabrzdit před přechodem a dát přednost chodcům není ani fyzikálně možné. To také odpovídá popisu žalobkyně, která cca 1 m před přechodem měla nohu na brzděm pedálu, avšak bylo jí jasné, že nezabrzdí. Koutkem levého oka stačila postřehnout, že matka drží dítě za ruku a jsou dostatečně daleko od jízdního pruhu žalobkyně, takže střet nehrozí, proto nechala auto setrvačností volně projet. Má za to, že vyhodnotila situaci správně.

K tomuto soud uvádí, že žalobkyně svým způsobem jízdy, jak jej popisuje, zřejmě nerespektovala zásady stanovené v § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ust. § 18 rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že se žalobkyně nemůže domáhat nenaplnění subjektivní stránky přestupku, tedy závěru, že jej nezavinila, a to ani z nedbalosti.

Jak správně uvedly správní orgány ve svých rozhodnutích, o nenaplnění subjektivní stránky přestupku by bylo možné uvažovat eventuálně pouze v případě, že by žalobkyně dopravní stav v místě přestupku nemohla předvídat. Tato eventualita byla v daném případě vyloučena, když žalobkyně výslovně uvedla, že předmětný přechod pro chodce zná, neboť tam jela snad 1000x.

Není pravdivé tvrzení žalobkyně, že si správní orgány přibarvily okolnost, že dítě muselo kvůli ní ustupovat dozadu. Tato skutečnost je jasně viditelná na videozáznamu ze služební kamery policejního vozidla, kdy matka přitáhla za ruku k sobě dítě, které na přechodu bylo krok před ní, a tedy i blíž k vozidlu žalobkyně.

Okolnost, že předmětný přechod nesplňoval příslušnou normu ČSN, nebrání závěru o naplnění subjektivní stránky přestupku. Jak správně uvedl žalovaný, jedná se o dopravní situaci vybudovanou již před několika desítkami let za platnosti jiných norem, a pokud žalobkyně tuto dopravní situaci tak dobře znala, jak uvádí, je odkaz na současnou ČSN normu bezpředmětný.

Jestliže žalobkyně křižovatku znala, věděla, že jede do kopce a do zatáčky, za níž se nachází přechod pro chodce, a tudíž měla a mohla předvídat, že zde chodci mohou přecházet. Nadto je zřejmé, že v daném případě před příjezdem žalobkyně k přechodu již na něj chodci vstoupili, a ti (stejně jako stojící policejní vozidlo) museli být pro žalobkyni viditelní ještě dříve než značka přechodu pro chodce na samotné vozovce. Odkaz na ust. § 54 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. není podle názoru soudu příhodný, neboť v dané situaci byli již chodci na přechodu samotném, ještě než se k němu žalobkyně přiblížila.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11.12.2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně